

HÄKKI- LINTU

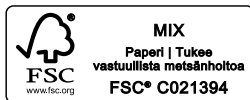
ANNIINA MIKAMA

WSOY

Lämpimät kiitokset Suomen Kulttuurirahastolle,
joka on tukenut tämän teoksen kirjoittamistyötä.

Lainaus s. 69 teoksesta Tacitus: *Agricola*, tekijän suomennos
Lainaukset s. 171, s. 206 kappaleesta *The hat my father wore*, Johnny Patterson,
tekijän suomennos

ENSIMMÄINEN PAINOS

© ANNIINA MIKAMA JA WSOY 2025

ISBN 978-951-0-51729-1

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

PAINETTU EU:SSA

TUOTETURVALLISUUTEEN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT:

TUOTEVASTUU@WSOY.FI

Tämä kirja on omistettu Claudialle,
joka sanoi että taikuutta on olemassa
ja siitä minun pitäisi kirjoittaa.

Entisinä aikoina haltiat elivät ja asustivat ihmisten keskuudessa. Mutta he ovat kauan sitten kadonneet ihmisten ilmoilta, paenneet erämaihin joissa metsät ovat kesyttömiä ja vailla polkuja ja joiden kätköistä kukaan ei heitä löydä.

Muuan mustavaris istui korkealla kirkontornin räystääkourun päällä. Sieltä oli hieno näköala kattojen ylitse torikortteliin, puistoon sekä joelle, joka kulki kaupungin halki. Varis oikoi siipiään ja nappasi sulkien väliin pesiytyneen kirpun. Kiillotettuaan nokkansa siiventyveen se pöyhisti tyytyväisenä höyheniään ja katseli näkymää alapuolellaan. Ihmiset ja hevosten vetämät vaunutkin näyttivät naurettavan pieniltä. Täällä ylhäällä myös loputon puheen meteli, sanomalehtipoikien huudot, kavioiden kopse, höyrykoneiden jyske, kellojen kilinä ja rakennusmiesten vasaroiden pauke muuttui miellyttäväksi taustahuminaksi.

Varis viihtyi hyvin kaupungissa, missä talojen ja tehtaiden savupiipuista tupruava hiilipöly oli värjännyt kaiken mustaksi. Mustanharmaan linnun oli helppo pysyä piilossa. Lisäksi katuojista ja takapihojen tunkioilta löytyi herkullisia ruuantähteitä. Varis kiitti aina kauniisti, kun joku piikatyttö tyhjensi jätesangon kadulle. Mutta se oli huomannut, että toisin kuin haltiaväki, ihmiset eivät ymmärtäneet sen puhetta.

Mustat nappisilmät vilkkuen varis tarkkaili torielämää ja näki alhaalla tutun hahmon. Silloin se heittäytyi pää edellä alas tornista. Siivet kylkiin painettuna se putosi ensin kuin kivi. Otettuaan vauhtia se levitti siipensä ja liiti sulavasti

ylitse kapeiden kujien ja kymmenien pikku markkinakojujen, joissa myytiin mereneläviä, kokonaisia kanoja, juustoja, hedelmiä, vihanneksia, mitä missäkin, ja sen nokkaan tulvi kaikenlaisia ihania tuoksuja. Se seurasi isokokoista miestä, joka oli ostanut juuri palasen leipää ja juustoa. Mies suunnasi kulkunsa joen ylittävälle sillalle, ja kun hän pysähtyi nojaamaan kiviseen sillankaiteeseen, varis laskeutui hänen viereensä siivet kahahtaen.

– *Teer-ve*, se sanoi.

– Tervehdys sinullekin, vastasi mies. Hänen nimensä oli Tibert, ihmisten kielellä.

Varis seurasi päätään kallistaen, kuinka Tibert pani juustonpalan leipänsä päälle ja haukkasi. Se hypähti toiveikkaana vähän lähemmäksi. Mies repäisi leivästä pienen palasen ja ojensi varikselle, joka hotkaisi sen nopeasti.

– Tattista vaan!

Tibert oli ihmisten mittapuulla poikkeuksellisen isokokoinen kaveri. Hänellä oli epämuodikas parta ja vielä epämuodikkaampi pitkä tummanruskea tukka, mutta hänen pukunsa oli uusimpien suuntausten mukainen ja räätälin tekemä. Hänellä oli tyylikäs kävelykeppi kainalossa ja sen hopeinen nuppi kiilteli niin kauniisti, että varis tuijotti sitä lumoutuneena.

Sillan alla vedessä sinisorsat olivat huomanneet leivän miehen kädessä. Ne kurkottelivat kaulaansa ja yksi niistä päästi komentavan äänen. Mutta Tibert ei välittänyt niistä eikä suostunut jakamaan leipäänsä niiden kanssa. Varis tunsu miellyttävää vahingoniloa, sillä sitä ärsyttivät nuo joutilaat kelluskelijat ja veivikaulat, nuo pullanmurujen ahmijat.

– Onko sinulla uutisia kerrottavana? kysyi Tibert.

– Jaa, onhan noita! vastasi varis mielissään, sillä variksen asiana oli kuulla uutiset ensimmäisenä. – Oletteko kuul-

lut, että Englannin kuningattaren puoliso Albert on kuollut lavantautiin? Nyt kuningatar pukeutuu vain mustaan. Ja että muuan skottilainen on keksinyt keppihevosen, jolla on kaksi pyörää alla ja jonka satulassa voi ratsastaa kuin oikealla pollella.

Varis päästi raakkuvan naurahduksen. – Ajatelkaas sitä! Mahtaa olla lystikäs näky!

Mutta nämä eivät olleet sellaisia uutisia, joista Tibert oli kiinnostunut. Hän sanoi, että moisista asioista hän oli jo lukenut sanomalehdestä aikaa sitten.

Varis väläytti vilkkuluomiaan loukkaantuneena. Se ei ymmärtänyt sanomalehdistä mitään muuta kuin sen, että niitä käytettiin paistettujen perunoiden ja kalojen käärepaperina ja että paistinrasvan ansiosta ne maistuivat erinomaisen hyviltä, jopa ilman kalaa ja perunoita.

– No, kuulin minä vielä semmoisenkin huhun, että haltiakuninkaan perillinen olisi löytynyt, se sanoi nokkaansa nakaten. – Mutta senkin te olette varmaan jo lukenut sanomalehdestä!

– Mistä sinä sellaista kuudit? kysyi Tibert terävästi, ja nyt varis huomasi saaneensa miehen kiinnostumaan.

– Pikkulinnut lauloivat, se vastasi.

Tibert oli ollut aikeissa tunkea loput leivästä suuhunsa, mutta hän panikin viimeisen palasen puoliksi ja heilutteli sitä variksen nokan alla.

– Missä? hän kysyi.

– No tuolla jokivarren puistikossa, vastasi varis ja avasi jo innokkaana nokkansa leipäpalaa kohti.

– Eivät minua ne pikkulinnut kiinnosta, vaan kuninkaan perillinen! puuskahti Tibert.

– Hän kulkee kiertävän sirkuksen matkassa.

– Miksi ihmeessä...? Oletko varma asiasta?

Tibert näytti siltä kuin olisi löytänyt todellisen herkkupalan oltuaan päiväkausia nälässä.

– Miksipä ne olisivat moisesta valehdelleet, sanoi varis.

– Mistä minä löydän tämän sirkuksen? kysyi Tibert.

– *Kah*, sen ei pitäisi olla vaikea juttu. Sirkuksen nyt näkee jo kaukaa.

Varis katseli vuoroin Tibertiä ja vuoroin kahta leipäpalaa tämän kädessä ja odotti saavansa viimein palkkion kaikesta vaivannäöstään. Mutta Tibert oli käynyt miettiään näköiseksi ja pisti toisen leipäpalan suuhunsa. Varis pelkäsi viimeisen palasen menevän pian samaa tietä.

– Entä Kolmen kuninkaan sinetti? kysyi Tibert. – Onko sitä nähty?

Sinetistä mies kyseli aina, mutta varis joutui jälleen kerran tuottamaan tälle pettymyksen. Se ei ollut kuullut sinetistä mitään.

– Ehkäpä nämä kaksi asiaa eivät mitenkään liity toisiinsa, arveli Tibert. – En tiedä, miksi kuvittelin, että yksi salaisuus saattaisi minut myös toisen jäljille. Olin jo luopunut toivosta, että pystyisin selvittämään kumpaakaan, mutta nyt kaikki on toisin...

– Mikä se Kolmen kuninkaan sinetti oikein on? kysyi varis.

– Etkö tiedä? kysyi Tibert. – Luulin, että varikset tietävät kaiken.

Samoin varis itsekin ajatteli, mutta nyt puhuttiin asioista, jotka olivat tapahtuneet jo ennen kuin sen isoäiti oli munittu, ja sitä pidemmälle sen muisti ei ulottunut.

– Lienee mahtava taikaesine, se sanoi kokeeksi.

– Niinkin voisi sanoa, vastasi Tibert. – Kauan sitten kaikki kolme Irlannin kuningasta vuodattivat siihen pisaran omaa vertaan liittonsa merkiksi. Haltiakuningas Nuada ja Fir Bolgien heimon kuningas Rudraige antoivat sinetin säily-

tettäväksi ihmisten kuninkaalle, Éremonille, joka oli auttanut heitä tekemään sovinnon monien valtataisteluiden jälkeen. Kuningas Éremonin ja hänen ritareidensa piti vartioida rauhaa ihmisten ja haltioiden maailman välillä. Mutta ihmiset ovat aina olleet sotaisaa väkeä, ja Éremonin kuoleman jälkeen hänen valtakuntansa hajosi, kuninkaiden suku sammui ja sinetti katosi.

– Kuninkaallisessa veressä on taikavoimaa, sanoi varis kunnioittavaan sävyyn.

– Sinetin todellinen mahti on siinä, mitä se edustaa, sanoi Tibert. – Sen kantajalla on lupa liikkua niin ihmisten kuin haltioiden maassa. Mutta viis siitä. Kuulehan! Sinun on välittömästi lennettävä etsimään se sirkus, ja löydettyäsi sen tulet kertomaan minulle, onko selvä?

– Minkä takia *minun* pitää se tehdä?

– Älä niskoittele vaan tee kuten käsken!

– Ette te minua määräile! Minulla on sitä paitsi omiakin kiireitä. Pitää tavata tyyppejä ja hoidella asioita...

– Tämä on tärkeämpää kuin sinun joutavat asiasi! jyrähti Tibert, niin että sillalla ihmiset kääntyivät katsomaan. – Ellet heti paikalla lähde matkaan, saat päällesi sekä minun että haltiaväen vihat, sen lupaan!

– No hyvä on sitten! huudahti varis. – Ei tarvitse huutaa.

Varis kunnioitti Tibertiä, vaikka tällä ei ollut edes siippiä. Sen suureksi harmiksi mies nakkasi viimeisen leipäpalan alas sorsille, jotka pyrähtivät tappelemaan siitä kuin nälkiintyneet sudet.

– Tiedät, mistä minut löytää, sanoi Tibert hyvästiksi.

OSA I

SIRKUS

LUKU 1

Niin kauan kuin kiertäviä sirkuksia on ollut olemassa, on myös ollut noin neljätoistavuotiaita poikia, jotka ovat haaveilleet karkaavansa kotoa ja liittyvänsä sirkukseen. Emil oli neljätoistavuotias poika ja hän olisi hyvinkin saattanut elätellä moisia haaveita, ellei hänelle olisi käynyt niin onnekkaisesti, että sirkus oli jo hänen kotinsa. Koko nuoruutensa ajan hän oli viettänyt kiertolaiselämää, eikä hänellä ollut mitään syytä epäillä, etteikö hän olisi sirkuksessa elämänsä loppuun asti.

Oli kulunut yhdeksän vuotta tulipalosta, joka oli tuhonnut Emilin vanhempien omistaman sirkuksen Lontoossa. Koko talo oli palanut maan tasalle, ja yhdessä yössä Emil oli menettänyt perheensä, kotinsa ja kaiken, minkä hänen vanhempansa olisivat jonakin päivänä jättäneet hänelle perinnöksi. Tuona kohtalokkaana iltana Emil olisi varmasti kuollut vanhempiensa mukana, ellei Nick olisi viime hetkellä tullut pelastamaan hänet liekkien keskeltä.

Nick oli aiemmin ollut apulaistirehtööri ja Emilin perheen läheisin ystävä. Tulipalon jälkeen hän oli ryhtynyt sirkuksen johtajaksi. Uuden teatterin sijaan hän oli hankkinut ison teltan, joka pakattiin muun tarpeiston kera hevosten vetämiin vaunuihin. Vaunujen kylkeen maalattiin uusi nimi ja niin sirkus aloitti uuden elämän kiertävänä seurueena. Vanha eläintenhoitaja Sharif ja hänen vaimonsa Walda tarjoutuivat

huolehtimaan Emilistä, ja hän sai asua ja matkustaa heidän vaunussaan.

Jos Emil olikin menettänyt vanhempansa, oli hän saanut tilalle melkoisen määrän uusia perheenjäseniä, sekalaisen joukon omalaatuisia setiä ja tätejä, jotka osasivat kävellä nuoralla, kesyttää villieläimiä, heittää kolmoisvoltteja ja syöstä tulta. Ja heti kun Walda arveli Emilin olevan valmis, Nick aloitti hänen koulutuksensa.

Nick oli taikuri, ja Emil hänen oppipoikansa.

Emil harjoitteli temppuja monta tuntia päivässä ja oli kehittynyt itsekin melko eteväksi. Hän osasi loihtia kolikoita ilmasta ja muuttaa silkkihuivin eläväksi kyyhkyseksi. Hän tunsikin erilaiset taikatempullaatikot ja osasi tehdä ruudista savupommeja ja sähköisiä. Kun Emil oli ensimmäisen kerran nähnyt Nickin vetävän kortteja ja muita esineitä tyhjästä, hän oli kuvitellut sen olevan oikeaa taikuutta. Niin juuri Nick halusikin uskotella.

– Taikuus on todellista, hän sanoi, aivan vakavissaan.

Mutta eihän se ollut. Hiljalleen Emilille selvisivät kaikkien taikatempujen salat. Jokainen niistä oli huijausta ja perustui tuhansia ja taas tuhansia kertoja harjoiteltuihin kädenliikkeisiin, joista oli tullut silmää nopeampia. Nick näytti hänelle, miten temput rakennettiin.

– Kyllähän katsojat tietävät, ettei taikurilla ole mitään taikavoimia, sanoi Emil.

– Niin tietävät, sanoi Nick. – Ja sinun tehtäväsi on vakuuttaa heidät siitä, että he ovat väärässä.

– Miten muka?

– Koko jutun juju on yksinkertainen. Heidän on kuviteltava, että sinä tiedät jotakin mitä he eivät tiedä. Sillä tavalla saat heidät valtaasi. Ja juuri siksi sinun on aina pukeuduttava hiukan paremmin kuin mihin sinulla on varaa, osattava

puhua useita kieliä ja kyettävä nolaamaan kaikki, jotka yrittävät olla sinua nokkelampia.

– Kuulostaa huijaamiselta, sanoi Emil.

– Sitähän se onkin, vastasi Nick. – On vain esiinnyttävä riittävän vakuuttavasti. Ja silloin, kun katsojat alkavat uskoa taikuuteen, he eivät enää huomaa, mitä sinun kätesi tekevät. Kaikkien huomio on kiinnittynyt liinaan, eivätkä he huomaa kyyhkystä, joka istuu käsivarrellasi liinan takana. Ja hokkus pokkus, tapahtuu ihme! Liina muuttuu kyyhkyseksi ja lähtee lentoon.

– Sitten katsojat miettivät päänsä puhki, mistä se lintu oikein tuli, sanoi Emil.

– Mutta loppujen lopuksi he eivät halua koskaan tietää, sillä se pilaisi kaiken. He haluavat uskoa ihmeisiin.

– Silti he katsovat aina silmä tarkkana ja yrittävät keksiä, miten temppu tehdään!

– Totta vieköön, niin he tekevät! sanoi Nick ja naurahti.

– Siksi sinun on oltava aina askeleen edellä. Muista, että katsojat näkevät vain sen, minkä sinä haluat heidän näkevän. Kun eturivissä istuva miekkonen ajattelee: »Ähää, minäpä tiedän, että kolikko on vasemmassa kädessä», kolikko onkin jo taskussasi, ja sinulla on kädessäsi pallo.

Nickin pitkät, kapeat sormet olivat jatkuvassa liikkeessä, kun hän loihti kortteja esiin tyhjästä. Kolikot ja pallot tanssivat hänen käsissään ja rystystensä päällä ja katosivat niin nopeasti, että kukaan ei voinut nähdä, kuinka se tapahtui.

– Kunhan vain tulet vähän vanhemmaksi, pääset esiintymään omalla nimelläsi etkä pelkkänä avustajana, Nickillä oli tapana sanoa. – Kerron sinulle kaiken, minkä tiedän, ja loput sinä keksit kyllä itse. Niin sanottuaan hän pölytti Emilin tukkaa ystävällisesti ja jätti hänet jatkamaan harjoituksia. Ja Emil harjoitteli päivät päästään, pyöritteli palloja ja

pelikortteja. Nick oli aikoinaan niittänyt mainetta Euroopan suurilla näyttämöillä, ja Emil toivoi voivansa seurata hänen jalanjälkiään.

Nick, koko nimeltään *Nicholas Leroux*, oli vanhaa ranskalais-irlantilaista aatelissukua. Kuullessaan, että hän aikoi ryhtyä sirkustaiteilijaksi hänen vanhempansa olivat jättäneet hänet perinnöttömäksi. Nickille ei ollut jäänyt mitään muuta kuin sukunsa vanha nimi, joka sekään ei ollut järin hyvämaineinen. Sirkuksen väki, joka oli hänelle kiitollisuudenvelassa, suhtautui häneen kuin maanpaossa olevaan ruhtinaaseen, jonka hoviin kuuluminen oli heille suuri kunnia. Nick saattoi olla äkkipikainen ja arvaamaton sille päälle sattuaan, mutta sirkuslaiset sietivät kaikki hänen oikkunsa. Nickillä puolestaan ei ollut muuta kuin taikuutensa, ja se olikin ainoa asia, joka häntä todella kiinnosti. Kaikkeen muuhun Nick suhtautui hajamielisen välinpitämättömästi. Hänen vaunusaan vallitsi sietämätön sekasotku, ja tien päällä ollessaan hän saattoi itsekkin näyttää rähjäiseltä kuin kerjäläismunkki autiomaassa.

Vasta estradilla hänen parhaat puolensa pääsivät esiin, kun hän sai tehdä sitä, mitä hän rakasti ja minkä hän parhaiten osasi. Sirkuksen areenalla yleisö näki kokonaan toisenlaisen Nickin: huolitellun ja parhaimpiinsa pukeutuneen pitkän ja hoikan nuoren miehen, jolla oli hienopiirteiset, kapeat kasvot ja surumieliset siniharmaat silmät. Hänen olemuksessaan oli luontaista arvokkuutta, jota hänen traaginen menneisyytensä oli omiaan vain lisäämään. Oli hän sitten sirkuksenjohtajan tai salaperäisen maagikon roolissaan, hän lumosi katsojansa sekä heille esittämillään ihmeillä että omalla vetovoimallaan.

Emil uskoi, että jonakin päivänä hänestäkin tulisi yksi maailman parhaista taikureista, koska hänellä oli Nick opettajanaan. Hän pääsisi näkemään maailmaa ja kokemaan seik-

kailuja. Hän oli kyllä jo nähnytkin maailmaa enemmän kuin moni näki koko elämänsä aikana. Sirkus kiersi ympäri Irlannin maaseutua, markkinoilta toripäiville, pikkukaupungista toiseen, ja minne ikinä he menivätkin, Emil oli kaikkialla kuin kotonaan. Kun hän eräänä kesäisenä aamuna heräsi jälleen uudessa paikassa, hän ei olisi mitenkään voinut arvata, miten pian hänen elämänsä tulisi saamaan uuden käänteen.

Maalatun ikkunan läpi paistava monenkirjava valo herätti Emilin jo aamuvaihain. Hän nousi punkkansa reunalle istumaan ja rapsutti selkäänsä lapaluiden välistä, uni vielä tuoreessa muistissaan. Hän oli nähnyt unta lentämisestä. Se oli uni, jonka hän oli lapsena nähnyt monia kertoja, mutta jonka hän oli jo miltei unohtanut. Unessa hänellä oli siivet, ja hän lensi linnun lailla korkealla taivaalla. Se tuntui aivan todelta ja täysin luonnolliselta. Joskus nuorempana hän oli kysynyt Waldalta, kasvaisiko hänelle jonakin päivänä siivet. Walda oli ottanut asian hyvin vakavasti ja sanonut, että se jäisi nähtäväksi.

Walda oli jo hereillä ja laittamassa aamiaista. Emil nousi ylös ja toivotti hyvää huomenta. Hän meni pesupöydän luo, kaatoi tinakannusta vettä kämmenelleen ja yritti sen avulla silotella tukkaansa päätä myöten. Se oli jokseenkin karkea musta tukka, jonka alta katsoivat vakavat, vihreät silmät. Emil oli päivettynyt ja jäntevä, mutta ikäisekseen pienikokoinen, hän kun oli vasta äskettäin alkanut venyä pituutta. Walda oli sanonut, että hän oli haus kannäköinen poika jos vain muisti hymyillä, ja vielä koittaisi aika, jolloin

vanhemmat laittaisivat tyttärensä lukkojen taakse kuullessaan hänen tulleen kaupunkiin.

Hän oli kuulemma äitinsä näköinen. Näiden vuosien jälkeen Emil itse ei enää muistanut, miltä hänen vanhempansa olivat näyttäneet. Ainoa kuva, joka heistä oli olemassa, oli maalattu kuva sirkuksen mainosjulisteeissa. Siinä he tasapainoilivat seisten täydessä laukassa valkoisen hevosen selässä. Isän käsi oli kietoutunut äidin vyötärölle, molemmat hymyilivät ja heiluttivat yleisölle. Isä oli ollut sirkuksen tirehtööri ja maneesimestari, etevä ratsastaja ja hevosten kouluttaja. Myös äiti oli esiintynyt taitoratsastajana. Emil hymyili kokeeksi pelikuvalleen, ja hänen suunsa levisi saman tien korviin asti. Hänestä se näytti lähinnä typerältä. Hän veti jalkaansa harmaat arkihousut ja tunki aluspaidan housuihin.

– Hakisitkos vettä? kysyi Walda peltisankoa ojentaen. Emil otti sangon ja paineli etsimään kaivoa.

He olivat saapuneet tänne edellisenä päivänä ja leiriytyneet hiekkaiselle aukiolle joen varteen, lähelle pikkukaupunkia, jonka nimi oli Dripsey tai Dropsey tai jotakin sinne päin. Sirkuslaisten vaunut olivat siistissä rivissä ja niiden väliin oli kukin järjestänyt oman pikku pihansa penkkeineen, pesupaljuineen ja pyykkinaruineen. Vaikka he viipyivät yhdessä paikassa vain joitakin päiviä, he pyrkivät aina tekemään olonsa mahdollisimman mukavaksi, missä ikinä oltiinkin.

Emil ei ollut ainoa, joka oli jo liikkeellä. Voimamies Lars oli pystyttänyt vaununsa viereen kotikutoisen harjoittelusalinsa. Hän oli parhaillaan nostelemassa hampaat irvessä rautatankoa, jonka punnukset olivat suurempia kuin hänen päänsä. Vaununsa kylkeen maalatussa mainoskuvassa Lars esiintyi Borneon Villimiehenä, joka leopardintalja yllään puri hampaillaan rautakettingin poikki. Toisinaan hän oli olevinaan venäläinen karhunkaataja, toisinaan saksalainen

ihmistykinkuula Hermann. Todellisuudessa hän oli vain tavallinen maalaispoika Ruotsista. Nuorallatanssija Aleta oli jo ryhtynyt lämmittämään kylpyvettä mustakylkisessä padassa nuotiolla, ja tulennielijätär Fiammetta liittyi hänen seuraansa. Naiset halusivat päästä kylpyyn vietettyään useita päiviä tunkkaisessa vaunussa ilman mukavuuksia. Suuren kuparialtaan täyttäminen vaati kymmeniä ämpärillisiä vettä. Emil harppoi pikavauhtia heidän ohitseensa ennen kuin naiset ehtisivät maanitella häntä auttamaan vedenkannossa.

Aukiolla kasvoi vain matala nurmi, mutta sitä reunusti tuoksuva luonnonkukkaniitty. Niityn takana häämötti metsikkö, jossa seisoj joukko vanhoja ja paksukaarnaisia puita. Hevoset oli kytketty pitkään liekaan vaunujen taakse, jotta ne pääsivät vapaasti laiduntamaan niityllä. Ne hörisivät Emilille ystävällisesti hänet nähdessään. Yksi hevosista erosi laumasta, kopsutteli hänen luokseen ja työnsi turpansa silitettäväksi. Taitoratsastaja Hipolito ja hänen andalusianhevosensa olivat sirkuksen suurimmat tähdet. Jos Emil olisi saanut valita, kaikista mieluiten hänkin olisi ruvennut taitoratsastajaksi. Salaa mielessään hän kuvitteli, miltä tuntuisikaan kiittää areenaa ympäri laukkaavan hevosen selässä ja kuulla yleisön räjähtävän suosionosoituksiin! Kaikki sirkuksen eläimet olivat hänelle tärkeitä: Jabbar-norsu, Nimr-tiikeri, Nickin linnut ja jopa romuluiset kuormahevoset, mutta valkoisilla andalusialaisilla oli aivan erityinen paikka hänen sydämessään. Vapaahetkinään hän livahti auttelemaan Sharifia ja Hipolitoa eläinten hoidossa. Nick ei lainkaan pitänyt siitä, että hän likasi kätensä ulkotoissa, joten hänen täytyi tehdä se puoliksi salaa.

Aukion laidalta hän löysi kaivon ja täytti sankonsa. Kun hän palasi takaisin, paahdetun leivän tuoksu tervehti häntä jo ovelta.

– Mikä tämän paikan nimi olikaan? kysyi Emil Waldalta, kun tämä nosti lautasen hänen eteensä ja lappoi sille paistettuja munia, tomaatteja, papuja ja paahtoleipää.

– Kysy Konstantinilta! naurahti Walda. – Minulle on samantekevää, missä ollaan, kunhan ei jouduta Ranskaan, sillä sammakoita minä en suostu syömään. Nukuitko hyvin?

– Kyllä kai, vastasi Emil. – Näin kyllä omituista unta.

– Niin minäkin. Unessani minulla oli jostain kumman syystä kissa pääni päällä. Se vain istui siinä ja kehräsi, eikö ole merkillistä? Millaista unta sinä näit?

– Sellaista, että osasin lentää. Minulla oli unessa siivet niin kuin linnulla.

– Se johtuu tuosta metsästä, sanoi Walda vilkaisten ikkunasta joen toisella puolella olevan metsän suuntaan. – Tiedäthän mitä vanha kansa sanoo, tuollaiset ikiaikaiset metsät ovat haltioiden asuinsijoja. Menepä noiden puiden alle nukkumaan ja saat nähdä vielä omituisempia unia!

Emil naurahti. Sirkuslaiset olivat kaikki enemmän tai vähemmän taikauskoista porukkaa, mutta Walda oli oma lukunsa. Tämä näki henkiä ja menninkäisiä kaikkialla ja jätti aina iltaisin leipäpalan ja kupillisen maitoa vaununsa ulkoportaalle, lahjaksi haltiaväelle.

Emil söi aamiaisensa hyvällä ruokahalulla ja lähti sitten ulos. Sirkuksen sekatyömiehet olivat ryhtymässä päivän isoimpaan urakkaansa, pääteltäen pystyttämiseen. He olivat jo menossa työmaalleen. Myöhemmin aamupäivällä kuuluisi kolme pillinvihellystä, jotka ilmoittivat, että kaikkien piti kokoontua auttamaan telttakankaiden ja niitä kannattelevien painavien tukisalkojen kanssa. Päivästä oli tulossa aurinkoinen ja kuuma, joten he kaikki saisivat vielä hikoilla.

Yksi työmiehistä heilautti kättään Emilille.

– Kun näet Konstantinin, sano hänelle, että pari maankiertäjää kävi kysymässä töitä, mies sanoi. – Ne varmaan hortoilevat etsimässä häntä.

– Sanon toki, lupasi Emil.

"Niin kauan kuin kiertäviä sirkuksia on ollut olemassa, on myös ollut noin neljätoistavuotiaita poikia, jotka ovat haaveilleet karkaavansa kotoa ja lähtevänsä sirkuksen matkaan."

Emil on sirkuspoika, joka on kotonaan kaikkialla ja haaveilee esiintymisestä suurilla näyttämöillä. Hän harjoittelee kaikki päivät taikatemppuja taikuri Nickin johdolla. Nickillä on häkissä lumottu lintu, joka laulaa vain hänelle. Eräänä iltana lintu karkaa ja sitä seurattessaan Emil ja Nick päätyvät haltioiden valtakuntaan. He tempautuvat seikkailuun, jossa koetellaan niin taikuuden kuin ystävyysvoimaa. Ennen kuin matka on lopussa, Emilin omaa menneisyyttä varjostavat salaisuudet ja petokset paljastuvat.

Maagisilla seikkailuromaaneillaan ihastuttaneen Mikaman *Häkkilintu* vie viktoriaaniseen Irlantiin ja myyttiseen haltiamaahan. Fantasiaduologian jälkimmäinen kirja *Hopeasiipi* ilmestyy vuonna 2026.

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-51729-1

Kansi: Kaisu Sandberg